

Vorbe nerostite

Blacks

Mă simt cuprins puțin de lașitate
că nu ți-am spus atunci când ai plecat
că te iubesc cum poate... nu se poate
pe-acest Pământ, atât de mult schimbat.

Ai fi crezut că sunt doar vorbe goale-
un antidot la Marele Sublim
când între noi am tot schimbat pocale,
dar de la mine ai băut venin.

Ai pus în cupă flori de primăvară
și fericirea ultimei zăpezi
ce se topește-n sunet de chitară
pe portativul ce-l întruchipezi.

Ai mai turnat în cupa fericirii
o lacrimă din ochii tăi fierbinți
să simt în sânge vrerea construirii
unui cămin oblăduit de sfinți.

Ai încălzit mixtura fermecată
c-o taină și un veșnic legământ
că îmi vei fi fecioara precurată
ce n-a greșit în faptă sau în gând.

Iar eu ți-am pus, fără să-ți dau de veste,
un amalgam de temeri și erori,
dar niciun jurământ care s-atest
că nu vom fi în viață meteori.

Dar cum să-ți spun că libertatea vie
în sânge noi, bărbații, o avem,
că o păzim fără să luăm simbrie
și pe nimic, în veci, n-o antamăm?

Dar m-ai iubit cu suflet de copilă
și mi-ai băut pocalul cum a fost
fără să spui că gustul de argilă
ți-a provocat un sentiment anost.

N-am îndrăznit să îmi repar greșeala,
din jurământ un antidot să bei
și mi-am topit în suflet chinuiala

ce arde-n mine veşnice scânteii.

Ştiu c-am greşit şi că a ta plecare
ivită dup-un timp îndelungat
ţi-a transformat pocalul cu splendoare
într-un totem de nimeni curăţat.

Zac amintiri şi liniştea avută
atâta timp cât cuplu noi am fost
şi viaţa mea, ieri floare, azi cucută,
mă otrăveşte zilnic cu un rost.

Mă simt cuprins de-o mare laşitate
că nu ţi-am spus atunci când ai plecat
că pentru tine eu renunţ la toate
şi chiar la libertatea de bărbat.